

Přelet velké louže s culture shockem v hlavní roli

Culture shock neboli kulturní šok je psychický a sociální otřes způsobený překvapivým, nečekaným nebo neuvěřitelným zjištěním, které bylo vyvoláno bezprostředním kontaktem jednotlivce s cizí, neznámou kulturou. Tuhle definici si může každý přečíst na Wikipedii, není však mnoho šťastlivců, kterým se dostane šance si něco podobného i prožít.

Říkám šťastlivců, neboť podle mého názoru pořádný culture shock potřebuje alespoň jednou v životě každý. To si myslelo i mé šestnáctileté já, a tak jsem se v srpnu loňského roku ocitla ve dvoupatrovém Jumbo Jetu na cestě za dobrodružstvím. Letadlo odstartovalo kolem jedenácté hodiny dopoledne z letiště Heathrow v Londýně. Všechny kontroly proběhly hladce a obávaný přestup jsem zvládla. Konečně jsem si mohla oddechnout, že jsem prošla první zkouškou - přestupem na letišti.

Dalším faktorem dodávajícím mi klid bylo, že jsem v tom nebyla sama. Teď nemám na mysli svou rodinu a kamarády, kteří mě v tomto nápadu podporovali od samého začátku. Mám na mysli lidi, jako jsem já. Mezinárodní studenty s vystrašenými výrazy a neobvykle objemným nákladem. Každý jsme si totiž museli vézt vše, co by mohl člověk za rok svého života potřebovat. Zimní bundu a poctivě schovaného plyšáka nevyjímaje. Díky milým a chápavým celníkům jsem však nemusela platit ani deko nadváhy.

Osmihodinový let přes oceán utekl díky sekvenci film, jídlo, spánek, film příjemně a ve 13:55 jsme už dosedali na americkou půdu. To mě ale ještě čekala zkouška druhá, a tedy přestup číslo dvě. V Chicagu byli letištní zaměstnanci snad ještě vstřícnější než v Londýně. Bezprostředně po výstupu z letadla musí každý podstoupit pasovou a obávanou imigrační kontrolu. Jak milé bylo zjištění, že existují speciální přepážky jen pro mezinárodní studenty. Nejenže tam nestojí žádné fronty, ale pracují zde i extra milí úředníci. Zeptali se mě jen na pár otázek ohledně méj cesty a bylo hotovo. Pak už jen znovu nalodit můj kufr a vydat se interním vláčkem na správný terminál, ze kterého jsem měla odletět do Bloomingtonu, na americké poměry malého města uprostřed ničeho ve státu kukuřice a sóji, Illinois.

Jumbo Jet, známější jako Boeing 747, který mě sem dopravil

Z letadla na cestě z Evropy jsem toho bohužel moc neviděla, protože jsem seděla nad křídlem. Zato na cestě z Chicaga do Bloomingtonu jsem zažila něco zcela nevídaného, Čtyřicetiminutový let mi poskytl více magických pohledů než cokoli předtím. Představte si abstraktní obraz složený jen z geometricky přesných čtverců a obdélníků v desítkách různých odstínů žluté, zelené a hnědé lemované silnicemi s pravoúhlými křižovatkami. Tak to je americký středozápad. Nikde žádné stromy ani kopce. Jen pole, pole a zase pole.

Poslední část cesty příjemně uběhla a přišel čas na přistání. V tu chvíli jsem měla srdce až v krku. V tu chvíli mi došlo, že už není cesty zpět a že jsem opravdu tady. V tu chvíli už jsem ale musela dnes už po několikáté vyložit svá zavazadla, aby mě fronta v úzké uličce v letadle neumačkala.

Když jsem došla do malinkého příletového terminálu, už tam na mě čekala moje hostitelská rodina s cedulí, na které stálo Jitka! Welcome to America!

Jitka Rounová, septima

S taťkou v Chicagu. Je tam krásně vidět nejvyšší budova Chicaga, Willis Tower, a Michiganské jezero